

Bárdos Attila

Nyáresti merengés

Besűrűsödött az este.
Messze van már minden, messze.
Az emlékezés halovány,
lámpásom se világít már.

Ülök a fenyőfa alatt,
tűlevél szűr holdsugarat.
Poharamban hús bor csillan,
eltűnődöm: ki is voltam.

Mért lettem gyerekből felnőtt?
Mért kívántam minden szép nőt?
És most mért nem kell már egy sem,
csak a bor e nyári esten?

Csillaggal telik meg az ég,
borzongat a végtelen lét.
Felhajtok még egy pohárral.
Magam vagyok, nem kell a dal.

Fejemen egy szalmakalap.
Hogy leültem, rajta maradt.
Bús öregségem rám szakad,
hallom szívdobbanásomat.

Ideje lesz pihenni már

Bogárneszes, hamvas este,
őszi béke méla csendje.
Apró neszek még hallhatók,
hálót szó csendesen egy pók.

Nyírfa nyújtózik álmosan,
megkésett gyík fű közt rohan.
Bokrok alatt sün araszol,
kertkapunál kutya csahol.

Felébredt már az esti szél,
fűbe hull egy sárga levél.
Eltűnik a látóhatár,
ideje lesz pihenni már.

Németh István Péter

NON OMNIS MORIAR(?)

2013. szeptember 29-én ki szerettem volna
Drótszamaramon kerekezni a káptalantóti temetőbe,
Hiszen hétvégeente egészen nyáriás volt ezeddig az idő,
S békesség fogott el, ahogyan állhattam édesapám
Tíz esztendő's és édesanyám két hónapos, túl fiatal sírjánál.

Kopog az eső csak egyre holott a háztetőn, holott meg
Az ablakon. Villanyt is gyújtok, amíg jobb híján
Pakolni kezdek a szobákban nyugtalanul.
Tárt karú ingemre teszem mindazokat a kukába dobandó
Holmikát le, amikbe nem bújik bele már senkise többé.
Asztalfiókokat ürítek, óva nyitom ki azt a kerek
Éjsötétkéék NIVEÁ-s dobozt, amelyben a krém
Híven megőrizte édesanyám ujja nyomát.

És itt van az angyalok közül, bár papírból való,
Tavaly egész télen verte az ónos eső és befújta a hó.
De mert ajtónkba még egy szöveget ütöttem az adventi
Koszorúnk fölé, túlélte telünk, libegett fejünk felett,
Aranyférc fogta Vízkereszt után is hozzánk, veszendőkhöz.
Vajon betlehemi csillagom lesz-e az egy szem, még júliusban
Ágyad alá gurult cukorkád, édesanyám?

Szigeti Lajos

Filmszakadás

All the world's a stage
Shakespeare

Természet színeváltozása,
évszakok váltófutása,
szélrózsa szédült küllői
visszafelé fognak pörögni,

mint ama végső játékfilmben,
amit rendezett az Isten,
mindenki mellékszereplő
vagy hullócsillag, szemfényvesztő.

Idősíkok

Jövőt bízatsz a magra,
termékeny táptalajra,
édes vízre, gyökérre
még égi áldást kérve.

A jelen: tört pillanat
és leáldoz, mint a nap,
a valóság csak látszat
vagy színjátészó káprázat.

A múlt egyszerre régmúlt,
diadalút, meg tévút,
szűk kanyarnak ütköző,
már befejezett jövő.

Szökő évek

Fényár mélyíti medrét,
sodródik spóra, sperma –
nyitva az édenkert még
és osztódik a sejtmag.

Gyümölcsfák ágaskodnak,
tarlón markot szed a szél,
jaj, a fészekhagyónak,
jég-karmok közt elalél.

Sorsunk csillagtársulás,
takaréklángon égve,
kormoz a lélek, csupán
nagy füstje van, pernyéje.

Szökőév rugaszkodás –
vonz a földmágnés-mező,
teljes napfogyatkozás
lesz majd könnyű szemfedő.